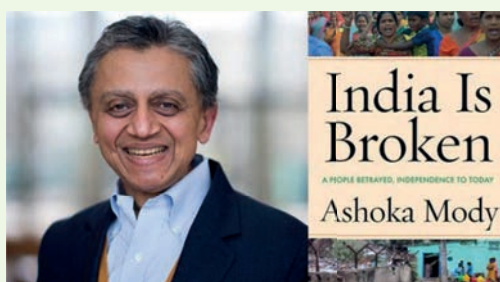

In zijn recente boek « *India is stuk* », portretteert de Indiaas-Amerikaanse econoom en auteur *Ashoka Mody* een deprimerend verhaal over hoe India stuk is gegaan aan een worstelende economie, stijgende werkloosheid en een verdeelde samenleving. Hij is niet erg optimistisch voor India, omdat er geen grote stappen worden gezet om de plattelandsarmen te versterken door hun kwaliteitsonderwijs, gezondheidszorg, landbouwproductiviteit en werkgelegenheid te bieden.

De directe behoefte van de politici is om aan de macht te blijven en de langetermijninvesteringen voor menselijke ontwikkelingen worden verwaarloosd. Daar komt nog bij dat de grote uitdaging van de wereldwijde opwarming de situatie verder zal verslechteren. In 2019 boden 125 miljard afgestudeerde en postdoctorale jongeren zich aan voor 35.000 banen als klerken, tijdwaarnemers en stationschefs bij de spoorwegen. Slechts één op de 350 kreeg een baan. De grimmige realiteit is dat om alle werkzoekende Indiërs in dienst te nemen, de economie in de komende decennia 200 miljoen banen moet creëren. Terwijl India probeert het imago te projecteren van een opkomende economie en een supermacht, is het volk vanaf de onafhankelijkheid tot vandaag alleen maar verraden, zo schrijft hij.

Tempels bouwen... Prioriteit van de regering !

De inauguratie van de Ram-tempel door premier *Modi* op 22 januari in *Ayodhya* was een evenement met natiewijde weerklank. Alle deelstaten bestuurd door de BJP hielden de scholen en hogescholen gesloten en riepen een volledige of halve dag overheidsvakantie uit om mensen aan te moedigen, de ceremonie bij te wonen. Zelfs de Indiase effectenbeurzen waren gesloten ! *Modi* vroeg de mensen om

De inwijding van de Ram tempel in Ayodhya

lampen aan te steken en partijaanhangers om saffraankleurige vlaggen met afbeeldingen van de hindoeïstische god *Ram* op hun daken te plaatsen. Veel hindoes geloven dat de moslimkeizer *Babur* een tempel heeft vernietigd die ooit op de geboorteplaats van hun god *Ram* stond, en daar meer dan 500 jaar geleden een moskee overheen liet bouwen. De rellen na de sloop van deze moskee door hindoe-nationalisten, in 1992, eisten meer dan 2000 levens en veroorzaakten enorme verdeeldheid. Deze gebeurtenis was een cruciale factor in de politieke opkomst van de rechtse hindoe-partij, die nu voor een derde opeenvolgende termijn naar de macht streeft.

Slechts een maand na de inauguratie van de Ram-tempel bezocht *Narendra Modi* een dorp niet ver van de *Sint-Antoniusschool Du-*

Sint-Antoniusschool werd gevorderd door veiligheidstroepen...

gawar, om de grondsteen te leggen voor weer een andere hindoetempel in het hart van een gebied waar een moslimmeerderheid woont.

Hoewel *Sint-Antonius* een privéschool is, waren we verplicht *Modi's* veiligheidstroepen op school te huisvesten en werden onze bus- sen opgeëist om de dorpsbewoners naar de ceremonie te vervoeren ! De lessen moesten worden opgeschort. Wat te denken van een regering die haar herverkiezing boven het onderwijs van haar jongste burgers stelt ?

Terwijl de volwassenen stemmen voor hun politieke vertegenwoordigers, brengen de leerlingen van *Sint-Antonius* hun stem uit om hun hoofdjongen en hoofdmeisje en hun ver- tegenwoordigers voor het volgende semester te kiezen. Deze oefening helpt hen niet alleen om

Er werden in de *Sint-Antoniusschool* verkiezingen voor school- vertegenwoordigers georganiseerd volgens strenge regels.

De verkozen jongen en meisje van dit jaar !

verantwoordelijkheid te leren opnemen, maar ook om verandering in hun dorpen teweeg te brengen. Ze kunnen hun rationele denkwijze inzetten om invloed uit te oefenen op hun fa- milies en buurtgenoten.

Hoewel veel studenten solliciteren, wordt een uiteindelijke selectie gemaakt door een verkiezingscommissie. De campagne op de campus trekt de aandacht van de hele school. De kandidaten mogen het laatste lesuur ge- bruiken om in de verschillende klaslokalen hun programma te presenteren. Op de laatste campagnedag worden debatten gehouden. Op de verkiezingsdag wordt elke kandidaat in het stemhokje vertegenwoordigd door zijn/haar team, dat ook 's avonds aanwezig is bij het tellen van de stemmen om ervoor te zorgen dat het stemproces soepel verloopt. De resultaten worden een dag later bekendgemaakt tijdens de dagopening.

Onze leerlingen vinden werk!

Terwijl we afgelopen november bezig wa- ren met het project, kwam *Prashant* op een dag met een brede glimlach naar ons toe. Hij had net een aanstellingsbrief gekregen voor een overheidsbaan bij de spoorwegen. Zijn droom om een overheidsbaan te krijgen is uitgekomen. Wat een vreugdevol nieuws ! We spraken over de studenten van zijn lichting en over de afgestudeerden van *Sint-Antonius Dugawar* en het feit dat de meeste van hen een goede baan hebben. Onze vreugde bij het

zien hoe onze kinderen slagen in het leven is onze beloning !

Prashant was een van de oudere jongens uit het dorp *Dugawar* die het geluk had om maximaal te kunnen profiteren van de *Sint-Antoniusschool*. Hij was pas 5 toen de school open ging. Zijn oudere broer heeft, net als de andere oudere kinderen van het dorp, niet het voorrecht van onderwijs genoten, maar zijn twee jongere zussen volgden hem naar onze school.

Prashant, als kleine jongen, op de sportdag van de *Sint-Antoniusschool*.

Het leven was niet gemakkelijk voor het gezin omdat ze niet genoeg land hadden en de vader een ongeschoolde arbeider was. Het was worstelen om de eindjes aan elkaar te knopen. De situatie werd erger toen de vader tuberculose kreeg. Ze verkochten een deel van hun land, maar dat was niet voldoende om hem te redden. Hij stierf op 42-jarige leeftijd en liet zijn gezin achter zonder substantiële middelen. *Prashant* was toen 13 jaar oud. De oudere broer nam de last van het gezin op zich en liet hem en zijn zussen doorgaan met hun schoolopleiding. De *Sint-Antoniusschool* sponsorde de zusjes al en na dit voorval namen we ook de onderwijskosten van *Prashant* op ons.

Prashant was een uitstekende student, en de strijd maakte hem sterker. Hij voltooide zijn middelbare school in 2017, ging wetenschappen studeren en behaalde een onderwijsbachelor. Hij had al een grote verantwoordelijkheid op zijn schouders en een baan vinden was geen optie, maar een noodzaak. Terwijl hij hogere studies volgde, bereidde hij zich tegelijkertijd voor op de komende overheids-examens om een baan te krijgen. Hij deed mee aan alle examens waarvoor hij in aanmerking kwam, totdat hij werd geselecteerd. Nu werkt hij bij de spoorwegen als assistent-stationschef. Hij is blij met deze baan en beschouwt

ze als een platform om zich voor te bereiden op betere kansen om hogerop te komen. Zijn baan betaalt goed, zodat hij nu zijn familie kan ondersteunen. Hij heeft ter plaatse onderdak gekregen, en omdat zijn werkplek niet te ver van huis ligt, kan hij zijn familie af en toe komen bezoeken.

Ook zijn zus *Rekha* werd gesponsord door het *Werk der broden*. Nadat ze was afgestudeerd aan de *Sint-Antoniusschool*, werkte ze een tijdje in een plaatselijke particuliere school. Onlangs is ze getrouwd met een jongen uit een goed opgeleide familie. Haar man en zijn ouders runnen een medisch centrum. De familie wil graag dat *Rekha* haar studie in de medische sector voortzet en in de familie-

Prashant is blij en trots op zijn nieuwe baan bij de Indiase spoorwegen

kliniek gaat werken. Het huwelijk werd gearrangeerd door een familielid van *Rekha*. Terwijl meisjes van haar leeftijd in de meeste plattelandsdorpen overal in India ongeletterd blijven en hun wereld beperkt zien tot vier muren, leeft zij diep geworteld in een goede familie en heeft ze sterke vleugels gekregen om naar andere horizons te vliegen. Dit is te danken aan onderwijs. Goed opgeleide meisjes op het platteland zijn zeldzaam en zeer gewild op de « *huwelijksmarkt* ».

We hoorden van een van onze personeelsleden dat tegenwoordig, wanneer er een verloving wordt gesloten, de familie eerst naar onze schoolcampus wordt gebracht om de school te laten zien. Een goed opgeleid meisje is een aanwinst voor een familie en als ze uit een plattelandsachtergrond komt, zal ze veel beter uitgerust zijn om haar gezin efficiënt te leiden. Dit is een nieuwe sociale verandering die hier volop gaande is.

Een verhaal uit Jadwar

Kleine *Rahul* en zijn oudere zus werden in juli 2023 toegelaten tot de *Sint-Antoniusschool* in *Jadwar*. Ze komen uit het dorp *Kiratpur*, op 2 km afstand van de school. Hun vader bracht hen altijd met de fiets naar school.

Op een ochtend kreeg *Rahul*, terwijl hij zich klaarmaakte voor school, een klein meningsverschil met zijn moeder. Hij had gezien dat zijn vader nog sliep en zijn zus was nergens te bekennen, dus besloot hij stiekem het huis uit te sluipen met zijn schooltas en direct naar school te lopen.

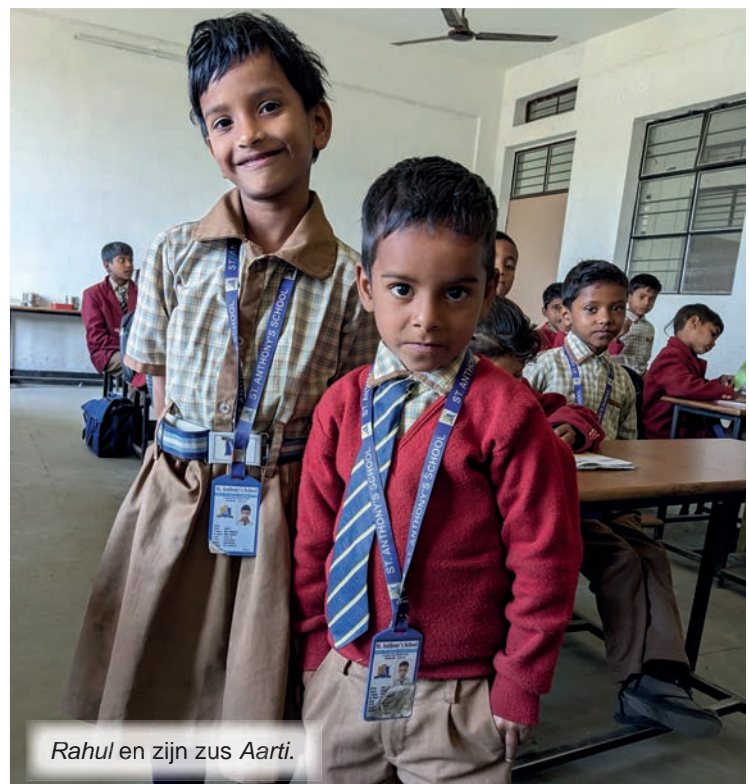
De autonomie die hij in twee maanden op school had verworven, gaf hem het vertrouwen om deze verplaatsing alleen te doen ! Ondertussen was er paniek thuis. *Rahul's* ouders zochten hem overal. Uiteindelijk kwam zijn vader op school vragen of hij daar was, en inderdaad : *Rahul* zat in zijn klas ! Alsof er niets was gebeurd. Ook de leraar had niets ongewoons opgemerkt. Toen hij werd geroepen,

Rahul in zijn klas (vooraan)

was hij een beetje beschaamd om zijn vader onder ogen te komen. Hij vertelde de leraar dat hij die ochtend ruzie had gehad met zijn moeder, maar dat naar school gaan hem gelukkig maakte en dat hij daarom zijn schooltas had gepakt en op zijn eentje vertrokken was.

Als hij alleen naar school kon lopen, waarom zou hij dan gebracht moeten worden ? De vader besloot om hem voortaan samen met zijn zus te voet naar school te sturen. Tegenwoordig komen alle kinderen uit *Kiratpur* te voet naar school !

Rahul en zijn zus Aarti.